

178 dienos iki Kalėdų

Rytas

Po jūra driekiasi tuneliai. Šios minties nelengva atsikratyti. Po jūra driekiasi tuneliai. Visą mylią, o gal ir toliau.

Stoviu senajame valgomajame, kuriame mano didžiulių naujų namų langai išaina į šiaurę: pro juos matyti Atlanto vandenynas, Penvito uolos ir du tamsūs kontūrai dangaus fone. Tai šachta ir siurblinė – pastatai, priklausantys Morvelano kasyklai.

Net ir tokią giedrą birželio dieną kaip šiandien Morvelano kasyklos griuvėsiai atrodo niūrūs ir liūdni – tarsi keistas priekaištas. Lyg mėgintų man kažką pasakyti, bet nei galėtų, nei norėtų. Jie ir nebylūs, ir nepaprastai iškalbingi. Triukšmauja tik įsišėlęs Atlantas, genantis šniokščiančias bangas virš tunelių.

– Reičele...

Atsisuku. Tarpduryje stovi vyras, už kurio neseniai ištekėjau. Baltais kaip sniegas marškiniais, nepriekaištingai gulinčiu kostiumu – beveik tokiu pat tamsiu kaip ir jo plaukai, o trumputės, per savaitgalį užsiželdintos barzdos nebėra.

– Mieloji, visur tavęs ieškau.

– Atleisk. Vaikštinėju, tyrinėju... Tavo namas – nuostabus!

– *Mūsų* namas, mieloji. Mūsų.

Jis šypsodamasis prieina ir mudu pasibučiuojame. Taip bučiuojamasi rytą išlydint vyrą į darbą, šis bučinys ir neturi atverti

kitų galimybių, bet vis tiek pajuntu jaudulį ir mane apima keistai saldi baimė: kažkas mane besąlygiškai valdo ir aš kažkodėl mielai paklūstu tai galiai.

Deividas paima mane už rankos.

– Taigi... Pirmas tavo savaitgalis Karnhole.

– Hm...

– Klok man *viską*, noriu būti tikras, kad tau viskas gerai! Suprantu, kad iššūkių čia netrūksta – ta nuošaluma ir neatidėliotini darbai. Nesmerksiu tavęs, jei turi nuogąstavimų.

Pakeliu jo ranką ir pakšteliu į delno viršų.

– Kokių nuogąstavimų? Nebūk paikas. Man čia patinka. Myliu tave ir dievinu šį namą. Man viskas patinka, mielai priimu iššūkius, myliu Džeimį, patinka, kad mes taip nuošaliai įsikūrę – patinka, patinka, viskas beprotiškai patinka. – Nemirksėdama žvelgiu jam į žalsvai pilkas akis. – Deividai, dar niekada nesijaučiau tokia laiminga. Niekada gyvenime. Jaučiu, kad radau sau skirtą vietą ir vyrą, su kuriuo man lemta būti.

Kalbu kaip atlapasirdė naivuolė. Kas nutiko kibiai ir kivirčytis mėgstančiai feministei Reičelei Deili? Kur ji dingo? Draugai veikiausiai nebūtų manimi patenkinti ir priekaištautų. Prieš pusmetį ir pati būčiau pliekusi save – merginą, atsisakiusią laisvės, darbo bei menamai įdomaus gyvenimo Londone ir nusprendusią tapti vyresnio, turtingesnio ir aukštesnio našlio nuotaka. Kai papasakojau apie staiga pasikeitusius savo planus, viena mano geriausių draugių, vardu Džesika, ironiškai šyptelėjo ir pasakė: *Dieve mano, mieloji, tavo santuoka bus tokia... tipinė!*

Iš pradžių šie žodžiai mane užgavo. Bet netrukus supratau, kad draugių nuomonė man nesvarbi, nes jos lieka Londone susispaudusios kaip silkės statinėje – kratytis metro traukiniais, lindėti nykiuose biuruose ir kiekvieną mėnesį vos sukrapštyti pinigų būsto paskolos įmokai. Nes gyvenimo Londone jos įsikibusios kaip alpinistai, pasiekę uolos vidurį.

O aš nieko nesilaikau žūt būtinai įsitvėrusi. Aš jau toli, su savo vyru, su jo sūnumi ir jo motina kitame Anglijos pakraštyje, tolimajame Vakarų Kornvalyje, vietovėje, kurioje – vis tvirčiau tuo įsitikinu – Anglija tampa neįprastai akmeninga, čia neapsakomai kieto granito paviršius nušniokštus lietui blizga, per miškus tarsi gilios paslaptys teka upės, grėsmingos uolos slepia baikščias dailias įlankėles, o viržiais apaugusios dykros švelniai apglėbusios laiko nuostabius namus. Tokius kaip Karnholas.

Man patinka net šių namų pavadinimas. Karnholas.

Užsisvajojusi padedu galvą Deividui ant peties. Tarsi šoktume.

Staiga suskamba jo mobilusis, ir kerai išsisklaido. Išsitraukęs iš kišenės aparatą, jis žvilgteli į ekranėlį, dviem pirštais kilstelėjęs man smakrą dar kartą pabučiuoja ir atšlyja ketindamas atsilipti.

Man dingteli, kad anksčiau ši savo vyro gestą, ko gero, būčiau palaikiusi globėjišku. O dabar tik pakursto man kraują ir užsimanau mylėtis. Bet su Deividu visada noriu mylėtis. Troškau jau tada, kai mano bičiulis Oliveris galerijoje pasakė: *Eikš, noriu tave su kai kuo supažindinti, man rodos, judu gerai sutarsite*, ir kai atsisukusi pamačiau jį – dešimtmečiu už mane vyresnį ir kone visa galva aukštesnį.

Geidžiau Deivido per pirmą mudviejų pasimatymą po trijų dienų, geidžiau jo, kai nupirko man pirmą taurę gėrimo, geidžiau ir tada, kai papasakojo gerai apgalvotą ir akivaizdžiai dviprasmišką anekdotą, geidžiau jo mums besikalbant apie lietingus kovo orus, kai jis gurkšnodamas šampaną tarė: *Na, seržantas kovas grumiasi, kapitonas balandis įkuria būstinę, o generolas birželis netrukus atvyks su savo meilužėmis*. Paskui papasakojo apie savo namą, atskleidė jo istoriją, parodė savo gražaus sūnaus nuotrauką ir užsimaniau kai ko daugiau nei seksas.

Tai buvo viena iš tų retų akimirų, kai pasidaviau: supratau, kad Deividas labai skiriasi ir nuo visų iki šiol mano sutiktų vyrų, ir nuo manęs. Šiaip ar taip, užaugau Rytų Londone, socialiniame

bute. Buvau mergina, kuri skaitė knygas, kad vengtų akistatos su tikrove. Mergina, kuri prekybos centruose nekenė šaldomųjų vitrinų, primenančių jai laikus, kai mama neišgalėdavo sumokėti už šildymą.

O tada atsirado Deividas.

Sėdėjome Soho bare. Girti. Beveik bučiuodamiesi. Jis vėl parodė man žavaus berniuko nuotrauką. Nežinau kodėl, bet viską akimirksniu supratau. Kad noriu tokio vaiko. Noriu, kad iš savo gražuolio tėčio paveldėtų keistas žydras akis ir tamsius plaukus.

Paprašiau Deivido, kad papasakotų ką nors daugiau apie savo namą ir mažąjį Džeimį, kad prisimintų savo šeimos istoriją.

Jis nusišypsojo.

– Karnholą supa miškas, vadinamas Ponių mišku. Jis tęsiasi iki Karnholo slėnio ir viržynės.

– Gerai. Miškas. Miškai man patinka.

– Ponių miške daugiausia šermukšnių, bet yra ir uosių, ir lazdynų, ir ąžuolų. Žinome, kad šermukšnynai čia jau ošė tais laikais, kai Angliją užkariavo normanai, mat jie pažymėti anglosaksų žemėlapiuose ir daugybėje vėlesnių dokumentų. Vadinasi, šermukšniai šioje vietovėje auga bent tūkstantį metų. Karnholo slėnyje.

– Vis dar nesuprantu...

– Žinai, ką reiškia mano pavardė? Ką kornių kalba reiškia *Kertenas*?

Papurtau galvą mėgindama susikaupti ir nesileisti blaškoma jo šypsenos, šampano, berniuko nuotraukos, namo ir minčių apie visa tai.

– Veikiausiai labai nustebsi, Deividai, bet kornių kalbos mokykloje nesimokiau.

Jis tyliai nusijuokia.

– *Kertenas* kornių kalba reiškia šermukšnis. Vadinasi, Karnhole, tarp šermukšnių, Kertenai gyveno tūkstantį metų, todėl ir gavome tokią pavardę. Gal dar šampano?

Jis pasilenkė prie manęs pripildyti taurės ir pirmą kartą pabučiavo mane į lūpas. Po dešimties minučių įlipome į taksį. Tiek ir tereikėjo. Tik tiek.

Prisiminimai nutolsta. Grįžtu į dabartį, o Deividas baigęs pokalbį suraukia antakius.

– Ką gi, atsiprašau, bet man tikrai metas. Negaliu praleisti pirmos valandos skrydžio, nes jie panikuoja.

– Malonu būti nepakeičiamu.

– Nemanau, kad verslo teisės specialistus būtų galima vadinti nepakeičiamais. Net smuikininkai svarbesni. – Jis šypteli. – Bet už verslo teisės paslaugas absurdiškai permokama. Taigi... Ką šiandien ketini veikti?

– Manau, tyrinėsiu toliau. Prieš kišdama prie ko nors pirštus, turiu išsiaiškinti pagrindinius dalykus. Kol kas net nežinau, kiek šiame name miegamųjų.

– Aštuoniolika, – sako jis ir suraukęs kaktą priduria: – Rodos, aštuoniolika.

– Deividai! Tik paklausk, ką kalbi. Dievaži! Kaip gali abejoti, kiek tavo namuose miegamųjų?

– Ilgainiui visus juos išmėginsime. Pažadu. – Jis atsmaukia marškinių rankogalį ir žvilgteli į sidabrinį laikrodį. – Jei nori pasinerti į rimtus tyrinėjimus, Ninos knygas rasi Geltonojoje svetainėje. Tas, kuriomis ji naudojosi pradėjusi namo rekonstrukciją.

Truoptį nemalonu girdėti šį vardą, bet neišsiduodu.

Nina Kerten, mergautine pavarde Valery. Pirmoji Deivido žmona. Nedaug apie ją žinau: mačiau kelias jos nuotraukas, žinau, kad buvo graži, jauna, šviesiaplaukė, prabangą mėgstanti paryžietė. Žinau, kad prieš pusantrų metų žuvo per nelaimingą atsitikimą Morvelano kasykloje. Numanau, kad jos vyras, o ypač sūnus – mano aštuonmetis posūnis Džėmisis – vis dar jos gedi, nors mėgina to neparodyti.

Taip pat puikiai žinau, jog čia, Karnhole, viena iš mano pareigų yra gelbėti padėti: šiam liūdnam žaviam berniukui privalau būti geriausia pamotė pasaulyje.

– Užmesiu akį į knygas, – linksmai sakau. – Gal jose rasiu gerų idėjų. Paskubėk, kad nepavėluotum į lėktuvą.

Jis atsisuka paskutinio bučinio, bet aš žingteliu atatupsta.

– Ne, eik! Jei vėl mane pabučiuosi, šeštą valandą vakaro atsitokėsime keturioliktame miegamajame.

Kalbu rimtai. Deivido juokas niūrus ir gundantis.

– Šį vakarą paskambinsiu tau per skaiptą, o grįšiu penktadienį.

Taip taręs, jis išeina. Mano ausis pasiekia ilgais koridoriais atsklidęs durų trinktelėjimas, o paskui ir mersedeso variklio ūžesys. Tada įsiviešpatauja tylą – ypatinga Karnholo vasaros tylą, trikdoma vien tolumoje ošiančios jūros šnabzdėsio.

Pasiėmusi mobilųjį atsidarau užrašinę.

Tęsti Ninos pradėtą šio didžiulio namo rekonstrukciją bus ne lengva. Turiu šiokią tokią menininkės gyslelę ir viliuosi, kad ji man padės, juolab kad Goldsmito koledže esu baigusi fotografijos studijas. Tiesa, paaiškėjo, kad mano diplomą nieko vertas, nes gavau jį, galima sakyti, tą pačią popietę, kai fotografiją kaip neblogai apmokamą profesiją ištiko mirtis, tad man teko *mokyti* fotografijos vaikus, kurie niekada netaps fotografais.

Rodos, tai man buvo dar viena svari priežastis, dėl kurios mielai atsisakiau gyvenimo Londone, – tiesiog negalėjau išverti gyvenimo beprasmybės. Aš net nemedžiojau gerų, nuotraukoms tinkamų kadru. Gaudžiau tik autobusus, kuriais pilant lietui grįždavau į ankštą, kartu su kita mergina nuomojamą butą Šordiče. Butą, kuriame gyventi man buvo per brangu.

Likimo ironija, bet dabar, neturėdama tikro darbo, turiu progą panaudoti savo meninius gebėjimus. Kad ir kokie jie būtų.

Apsiginklavusi mobiliuoju, imuosi tyrinėti: mėginu įsiminti Karnholo patalpų išsidėstymą. Gyvenu čia visą savaitę, bet iki šiol

didžiąją laiko dalį praleidome miegamajame, virtuvėje arba paplūdimiuose mėgaudamiesi nuostabiu vasaros oru. Dauguma iš Londono atsigabentų mano daiktų vis dar dėžėse. Neišpakuotas ir lagaminas, su kuriuo grįžome iš savo medaus mėnesio – neapsakomų malonumų kupinos ir svaiginamai brangios kelionės į Veneciją, kur Deividas prie Šv. Morkaus aikštės įsikūrusiame Harrio bare nupirko man savo mėgstamo martinio: į stiklinę supilto ir gerai atšaldyto džino, Deivido žodžiais tariant, „užnuodyto šlakeliu vermuto“. Tokie Deivido apibūdinimai man patinka.

Bet tai jau istorija, o čia – mano ateitis. Karnholas.

Ryžtingai kaip Antarkties tyrinėtoja traukiu į pietus, žingsniuojau Naująja mene, atidžiai apžiūradama baldus ir kambarių apdailą, šį bei tą užsirašydama. Rodos, sienos čia dekoruotos drobiniais apmušalais, be to, jas puošia graviūros, kuriose vaizduojama daugybė Kertenų šeimai kadaise priklaususių Kornvalio alavo ir vario kasyklų: Botalako ir Morvelano šachtų tuneliai ir jų prieigos, Vilčanso ir Vilrouzo kasyklų šachtos ir garo mašinomis varomi siurbliai. Paskui mano akį patraukia senovinės aukso amžių gyvenančių kasyklų nuotraukos – liūdnei susimąstyti verčiančios sustabdyto darbo akimirkos, seniai pamiršta pramonė, liemenes vilkintys ir karučius stumiantys vyrai, netoli jūros rūkstantys kaminai.

Naujoji menė baigiasi man pasiekus įspūdingas dvivėres duris. Žinau, kas už jų. Geltonoji svetainė. Stumtelėjusi duris žengiu pro jas ir, apimta nepaaiškino ilgesio, apsidairau.

Mat šis kambarys jau rekonstruotas, jo langai, kurių stiklus prilaiko švininės juostelės, išeina į pietuose plytinčią, pasakiškai gražią, gėlėmis išmargintą pievelę, jis, ko gero, gražiausias iš visų, tad ir labiausiai bauginantis.

Turiu pasistengti, kad ir likusi Karnholo dalis būtų tokia pat įspūdinga. Lengva nebus, Nina turėjo puikų skonį. Kita vertus, Geltonosios svetainės grožis atskleidžia Karnholo galimybes. Jei

man pavyks padaryti tai, ką Nina sukūrė čia, Karnholas bus nepaprastai žavus. Ir mano.

Ši mintis tokia žavi, kad man apsisuka galva. Pasijuntu laiminga.

Telefone turiu kelias pastabas apie Geltonąją svetainę. Tiesa, iš tų užrašų nedaug naudos, jie tik atskleidžia, kokia aš neišmanėlė. Atkreipiau dėmesį į „žydrą kiaulę ant stalelio“ (ar tai XVIII amžiaus laidotuvių urna?) ir „mameliukų peilius“. Dar į „Deivido tėvo kortų malką, jis lošdavo Pelėdą“ ir „žalvariu inkrustuotą vėžlio kiautą“.

Ką man daryti? Nuo ko pradėti? Jau užmečiau akį į Ninos knygas: jose netrūksta išmintingų, bet sunkiai suprantamų patarimų apie karalių Jurgių epochos baldus ir karalienės Viktorijos laikų sidabro dirbinius, taip pat užburiančių, bet ir trikdančių žodžių, tokių kaip Hamo akmens* skaldymas pleištu, auroros apmušalai**, senoviniai *éperhnes****.

Šie žodžiai skamba kaip tikra egzotika, atrodo neperprantami ir dvelkia neapsakoma prabanga. Aš augau ankštame socialiniame būste. Brangiausias mūsų turėtas daiktas buvo didžiulis televizorius, bet ir jis, ko gero, buvo vogtas. O dabar netrukus švaistysiu tūkstančius svarų „karalienės Stiuart epochos sidabriams dubenėliams, skirtiems valgant vilgyti pirštus“ ir „pilti į juos rožių vandenį“. Veikiausiai.

Užsisvajojusi – giliai širdyje ir nerimaudama, ir džiūgaudama – nužingsniuoju į svetainės kampą, prie medinio lakuoto stalelio. Tailandietė ūkvedė, vardu Keisė, ant jo pastatė sidabrinę lelijų ir rožių primerktą vazą. Bet vaza atrodo ne savo vietoje. Gal

* Gelsvas, į kalkakmenį panašus akmuo, išgaunamas Hamhilo apylinkėse (*čia ir toliau – vertėjos past.*).

** Šilkiniai sienų apmušalai, puošti augalų arba paukščių raštais.

*** Kelių aukštų padėklas, skirtas konditerijos gaminiams patiekti.

nuo to ir turėčiau pradėti? Nuo vazos. Tiesiog nuo vazos. Žingsnis po žingsnio.

Padėjusi mobilųjį, atsargiai pastumiu vazą į patį stalelio vidurį. Ne, ir čia jai ne vieta. Gal pastatyti ją prie kairiojo krašto? Geras fotografas niekada nededa fotografuojamo daikto į patį vidurį.

Dešimt minučių vargstu ieškodama vazai geriausios vietos. Įsivaizduoju man už nugaros stovinčią Niną Kerten, mandagiai slepiančią nusivylimą ir kraipančią galvą. Staiga vėl imu abejoti savimi. Esu tikra, kad Nina Kerten būtų pastačiusi vazą kaip tik ten, kur reikia. Ji šį darbą būtų atlikusi nepriekaištingai. Susikaupusi, prisimerkusi, nuo šiek tiek įkypų, protingų mėlynų akių braukdama svyrančius šviesius plaukus.

Metu ką pradėjusi, įsispoksau į grindis, atsidūstu. Išblizginto kukmedžio stalviršio tamsumoje atsispindi mano veidas. Stalviršį per visą ilgį bjauroja įtrūkimas, dalijantis mano atvaizdą pusiau. Ir tai suprantama.

Žmonės sako, kad esu patraukli, bet niekada *nesijaučiu* graži: aš raudonplaukė, strazdanota, o mano oda keltiška, šviesi ir niekada neįdega saulėje. Tad jaučiuosi netobula ir turinti trūkumų. *Brokuota*. Atidžiai žvelgdama į save nematau nė lašelio grožio – tik gilėjančias raukšles aplink akis, kurių, turint omenyje mano amžių (esu vos trisdešimties), gerokai per daug.

Mane atgaivina malonus vėjelis. Jis pučia pro atvertą langą, plukdydamas žydinčių Karnholo sodo gėlių aromata, išsklaido paikas mintis ir primena man atitekusių grobį. *Ne*. Aš ne brokuota, ir pakaks savimi abejoti. Esu Reičelė Deili, įveikusi rimtesnių iššūkių, tad parūpinti tinkamų sienų apmušalų arba išsiaiškinti, kas yra *tazza*^{*}, man bus vienas juokas.

Septyniasdešimt aštuoni miegamieji gali palaukti, vakarinis priestatas – taip pat. Turiu įkvėpti gryno oro. Įsikišusi į kišenę

* Puodelis, dubenėlis, it.

mobilų patraukiu prie rytinių durų, stumtelėjusi atveriu jas ir mane apgaubia ramybės kupina saulės šviesa, man, užvertusiai galvą, taip maloniai krentanti ant veido. O kur dar pietų pusėje plytinti pievelė. Ir nuostabūs sodas.

Deividas man pasakojo, kad jo tėvas Ričardas Kertenas neapleido Karnholo sodo net pralošęs paskutinį šeimos turtą ir rūpinosi juo, kol gavo širdies smūgį. Bet Nina, rodos, prie sodo rankų beveik nekišo. Todėl atsidūrusi lauke galiu mėgautis tuo, kas man atiteko, galiu nuoširdžiai grožėtis ką tik nupjauta veja su Kornvalio guobų ant jos metamais šešėliais ir vasaros spalvomis trykštančiais gėlynais. Galiu atvira širdimi – kaip savą – mylėti gražų ir paslaptinę mišką, supantį ir saugantį Karnholą, tarsi šis namas būtų papuošalų dėžutė, apjuosta iš dygliuotų erškėčių nupinta girlianda.

– Sveika.

Krūptelėjusi atsigręžiu. Tai Džuljeta Kerten, Deivido motina. Viena ir nuo niekieno nepriklausydama, ji gyvena atskirame bute, įrengtame rekonstravus dalį vakarinio – seniai neremontuoto ir jau byrančio – priestato. Pažvelgus į Džuljetą, akivaizdžiai matyti pirmieji Alzheimerio ligos simptomai, bet, kaip sako Deividas, motina dabar „tokios būsenos, kad išdidžiai tai neigia“.

– Puiki diena, – sako ji.

– Nuostabi, ar ne? Tikra tiesa.

Su Džuljeta man jau porą kartų teko susitikti. Jaučiu šiai moteriai simpatiją, man rodos, ji turi neramią, itin gyvybingą sielą. Nežinau, ar Džuljeta mane mėgsta. Iki šiol buvau pernelyg drovi ir labai nesiveržiau artimiau su ja susidraugauti, nešina gervuogių ir obuolių pyragu nesibeldžiau į jos buto duris. Mat Džuljeta Kerten, nors sena ir gležna, vis dėlto atrodo grėsminga. Ji – nepriekaištingai atrodanti mėlynakė ir tobulų veido bruožų lordo Karlajono duktė. Tai dar viena senoji Kornvalio giminė. Būdama Džuljetos Kerten draugijoje iki kaulų smegenų jaučiuosi esanti

darbininkų klasės mergina iš Plamstedo. Mano pyragas jai veikiausiai atrodytų pernelyg paprastas ir prastas.

Bet ji labai draugiška. Matyt, aš kažką darau ne taip.

Džuljeta kilsteli delną prie kaktos ir prisidengia akis nuo spiginančios saulės.

– Deividas vis kartoja, kad gyvenimas – kaip tobula Anglijos vasaros diena. Gražus būtent todėl, kad yra reta ir laikina dovana.

– Taip, Deividas mėgsta taip kalbėti.

– Kaip sekasi kurtis, mieloji?

– Gerai. Tikrai puikiai!

– Hm...

Prisimerkusi ji įdėmiai, bet draugiškai mane nužvelgia. Atsakau tuo pačiu, svarstydamą, ko galiu iš jos tikėtis. Džuljeta apsirengusi kaip ir visos senyvo amžiaus moterys, bet drabužiai labai tvarkingi. Suknelei mažiausiai trisdešimt metų, priekyje susagstomas megztinis – iš rudo kašmyro, be to, ji avi patogius ir brangius batelius, ko gero, prieš keturiasdešimt metų pagal užsakymą siūdintus Trūre ir dabar – bent jau taip spėju – nublizgintus Keisės, kasdien užsukančios į butą įsitikinti, ar senoji ponía dar gyva.

– Ar nemanai, kad namas pernelyg prašmatnus?

– Dieve mano, ne. Na... gal truputį.

Džuljeta pamalonina mane nuoširdžia šypsena.

– Nesileisk pribloškiamą. Puikiai pamenu dieną, kai Ričardas pirmą kartą parsivežė mane namo į Karnholą. Man tai buvo sunkus išmėginimas. Tą paskutinis kelionės ruožas... Tie bjaurūs keliukai per viržiais apaugusią dykrą nuo Sent Aivso... Vis dėlto manau, Ričardas šia nuošaluma nuoširdžiai didžiavosi. Dėl jos šis namas atrodė dar paslaptingesnis ir ypatingesnis. Gal norėtum puodelio arbatos? Turiu pirmarūšės kiniškos puero arbatos. Man jau nusibodo gurkšnoti ją vienai. Arba džino? Rinkis pati.

– Taip. Mielai išgerčiau arbatos. Ačiū.

Nuseku paskui Džuljetą, apeiname vakarinį priestatą ir pasukame link šiaurinės namo dalies. Tolumoje tyvuliuojanti jūra negailestingai spiginančioje saulėje tviska kaip išsilydęs sidabras. Prieš akis iškyla ant uolų esančios kasyklos. Nerūpestingai šneku apie namą, mėgindama įtikinti Džuljetą – o gal ir save, – kad optimizmo man netrūksta.

– Labiausiai mane stebina, kad jis toks nuošalus. Turiu omenyje Karnholą. Paslėptas nedideliame, jaukiame slėnyje, saulės atokaitoje. O vos už poros kilometrų nuo čia – viržynės ir *nykuma*.

Džuljeta atsisuka, linkteli.

– Tikrai. Nors ana namo pusė visiškai kitokia. Tiesą sakant, labai protingas sprendimas. Ričardas vis kartodavo, jog tai tik patvirtina, kad legenda nėra iš piršto laužta.

Suraukiu kaktą.

– Legenda?

– Supranti, kitoje Karnholo pusėje langai išeina į šiaurę ir pro juos matyti ant uolų įkurtos kasyklos.

Suglumusi papurtau galvą.

– Ar Deividas nepasakojo tau tos legendos? – klausia Džuljeta.

– Ne. Rodos, ne. Tai yra... hm... jis pasakojo man daugybę istorijų. Apie šermukšnius, apie nedorėlį Džagą Kerteną...

Nenoriu jai sakyti: *Ko gero, per pirmą pasimatymą gerokai padauginome šampano, o paskui dulkinomės taip, kad pusė jo pasakojimų išrūko iš atminties*, bet taip tikrai galėjo nutikti.

Džuljeta nususuka į prieblandos gaubiamas kasyklas.

– Na, tai tik legenda. Pasakojama, kad Kertenai, ko gero, turėjo raganiškų galių, šeštąjį pojūtį ar kažką panašaus į aiškiaregystės dovaną, mat, kitiems iškasenų medžiotojams nusigyvenant ir bankrutuojant, nuolat rasdavo alavo ir vario rūdos klodų. Šią dovaną turintys žmonės Kornvalyje vadinami *tus-tanyow*. Šis žodis reiškia *ugnies vaikas*, arba *turintis šviesą*. – Ji linksmai šypteli. – Tikrai išgirsi šią istoriją pasakojant „Pas alavo kasėją“ – jaukioje

užeigoje Zenore. Turi ten užsukti, tik nevalgyk kalėdinio sardinių pyrago. Šiaip ar taip, Ričardas dažnai mėgdavo pasakoti šią legendą. Juolab kad Kertenai pasistatė namą būtent čia, ant buvusio vyrų vienuolyno griuvėsių, kad būtų matyti Morvelano kasykla, ir padarė tai keliais šimtmečiais anksčiau, nei Morvelano kalvoje atrado alavo rūdos gyslą. Tad, jei bent kiek tiki tokiais dalykais, šioje legendoje veikiausiai yra tiesos grūdas. Tarsi Kertenai būtų žinoję, kad atras alavo klodą. Bet tiek to, eime kiniškos arbatos ir džino. Tikiuosi, šie du gėrimai tarpusavyje dera.

Taip tarusi, Džuljeta vikriai apeina pietvakarinį Karnholo kampą. Trokšdama pabendrauti ir prasiblaškyti, nuseku jai iš paskos. Nes senosios ponios pasakojimas man sukelia nepaaiškinaimą nerimą.

Kita vertus, tai tik paika pasakėlė apie ilgą istoriją turinčią giminę, kuri susikrovė turtus siūsdama jaunos vyrus į tas senovines šachtas. Ten, kur po jūra driekiasi tuneliai.